

МЕГЪН МАРЧ

Падението на
ЛЕДЖЪНД

КНИГА ПЪРВА ОТ ТРИЛОГИЯТА „ЛЕДЖЪНД“

Превод от английски език
Николина Тенкеджиева

Уо

У

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *The Fall of Legend*

Copyright © 2020 The Fall of The Legend by Meghan March

Published by arrangement with Bookcase Literary Agency.

The moral rights of the author have been asserted.

All rights reserved.

Превод Николина Тенекеджиева

Редактор Вили Вълканова

Коректор Ина Тодорова

Дизайн на корицата Мира Минкова

Предпечат Ваня Димитровска

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2021

Тираж: 2000 бр.

ISBN 978-954-27-2598-5

ГЛАВА ПЪРВА

СКАРЛЕТ

Тялото ми тупва глухо на пода. Отварям очи и виждам само чернилка.

Какво става, по дяволите?

Чакай малко. Не. Сива ивица пронизва мрака. Може би дори е бледа светлина?

Да не би да съм заспала и да съм се претърколила от ръба на леглото?

Опитвам се да се изправя, но не мога да помръдна. *Защо не мога да помръдна?* Студени тръпки ме полазват по гърба. Почти напълно съм убедена, че не съм заспивала. Нямам време за дрямка.

Освен това, ако наистина съм спяла, в слушалките ми нямаше да кънтят „Петстотин мили“ на „Проклеймърс“.

Чакай. Бях излязла да тичам. Не съм си лягала. *Защо тогава не мога да помръдна?* Размърдвам се, но усещам как в голите ми ръце се отърква нещо мъхесто.

Какво става, мамка му?

„Проклеймърс“ замлъкват за кратко, преди песента

да започне отначало. В този безценен миг тишина парченцата от пъзела едно по едно си идват на мястото и кръвта замръзва във вените ми.

О, не! Не. Просто... не. Това трябва да е някакъв кошмар. Заплахите не бяха истински. Не са ме хванали. Колкото и да го отричам обаче, вътрешният ми глас нашепва друго.

Хванали са ме. Заплахите бяха истински. Ще ме убият. Трябваше да послушам Райън и Кристин. Защо не ги послушах?

Точно така, защото никога не приемам подобни неща сериозно. Разтварям длани и под пръстите си усещам мъхестата повърхност на... килим?

Стомахът ми се свива на топка.

Увита съм в килим. Мили боже! Не може да бъде!

„Проклеймърс“ продължават да вият в ушите ми, а аз долавям леки вибрации по кожата си. *Какво беше това? Тряскане на врата? Нечии стъпки?*

После чувам приглушени гласове. Наострям слух, но от рева на музиката не успявам да различа нито дума.

Нещо ме удря отстрани и за щастие, килимът омекоत्याва удара. *Изрита ли ме някой току-що?*

Аз съм умна жена, която знае как да се грижи за себе си. Живея в Манхатън откакто се помня и не за първи път ставам жертва на нападение. Само че на курсовете по самозащита не са ме учили как да постъпя, ако се озова увита в килим и ме *отвлече човек, който ми е отправял многобройни смъртни заплахи.*

„Проклеймърс“ забавят темпото с кратка любовна изповед и в същия миг един мъжки глас се провиква

толкова силно, че въздухът засяда в гърлото ми.

– *Я повтори?*

По цялото ми тяло избива студена пот.

– Нали каза, че тя ще оправи нещата! – изревава друг, още по-висок глас, и заглушава напълно песента.

Какво по-точно да оправя? И къде? Мозъкът ми започва да работи трескаво, но е по-муден от обикновено, сякаш скован в ледовете на смразяващата паника, която ме е обзела.

Нов шепот. Нов прилив на объркване в главата ми.

Какво да оправя? Заради кого? Означава ли това, че няма да ме убият? Защото никак не ми се умира днес. Или утре. Или когато и да било.

Изведнъж започвам да се търкалям като камък, изритан от нечий крак.

Боже мой. Боже мой. Боже мой!

Мисли! Мисли!

Не спирам да се превъртам, докато не ми се завива свят и слушалките не падат от ушите ми. Ярка светлина ме заслепява, когато най-сетне се освобождавам от килима и спирам на място по гръб, загледана в тавана.

В ноздрите ми нахлува мирисът на препарат за почистване на кожа и килими и докато се изправям, се олюлявам така, сякаш съм пияна. Оглеждам се наоколо за изхода. Но тогава една тежка ръка се стоварва върху голото ми рамо.

Дланта му е гореща, като че ли току-що е извадил ръка от джоба си или е разтворил юмрук. От неочаквания допир цялата ме побиват тръпки.

Леле! Това не ми се беше случвало досега.

Отдръпвам се, но се препъвам и се облягам на подлакътника на кожено кресло.

– Моля те, не ме убивай. Ще оправя нещата.

Свела глава, изричам думите към обутите в протъркани дънки крака на мъжа пред себе си. Не знам защо реших, че е добра идея да преговарям с него. Явно чувството за самосъхранение е по-силно от разума.

Подготвям се психически за удар или порой от ругатни. Напразно. В стаята цари абсолютна тишина, нарушавана единствено от тихата музика, идваща от слушалките ми на пода.

Чакам мъжът със скъсаните дънки да помръдне. Да пристъпи към мен. Да ме убие. Но той не го прави.

– *По дяволите!* – отронва се едва доловимо от устата му.

– Моля те – прошепвам, най-сетне събрала кураж да вдигна поглед. – Моля те, не ме наранявай...

Гласът ми заглъхва, щом поглеждам в най-сините очи, които съм виждала някога. Този мъж би могъл да направи цяло състояние с очи като тези. Още повече, че са разположени на неописуемо привлекателно лице, което изобщо не би трябвало да е красиво заради леко гърбавия нос и бледия белег на една от острите му скули. Изпод разрошената му тъмноруса коса забелязвам как свива устни в тънка линия.

Този звяр, макар и великолен, ще ме убие.

Дълбоко в себе си знам, че този мъж не би се поколебал да нарани друго човешко същество. Грубата дива енергия, струяща от тялото му, ме кара да треперя от ужас.

ПАДЕНИЕТО НА ЛЕДЖЪНД

Красиво и жестоко. Така бих озаглавила снимката, която мислено правя на последното лице, което ще видя през живота си.

*Ами това е. Трябваше да се вслушам в предупреждени-
ята. Но не го направих. Сама се докарах дотук.*

Прехапвам треперещата си устна и изправям рамене, усещам очите ми да се наливат със сълзи. Сълзи, които няма да позволя да рукнат.

Не още.

Първо ще склуча сделка със смъртта.

ГЛАВА ВТОРА

ЛЕДЖЪНД

Ще го убия. След всичко, което съм направил за него, ще го убия с голи ръце.

Дълго време ми се разминаваше на косъм, но този път измъкване няма.

Винаги съм си мислел, че ако един ден се озова в затвора, както ми казаха, че ще стане, то ще е заради собствените ми престъпления. А всъщност ще ми дадат между двацет и пет години и до живот, понеже Бъмп е отвлякъл най-влиятелната жена под четиресет години според списание „Ню Йорк“, която на всичкото отгоре е само на трийсет и една.

Проклятие! Свършено е с мен.

Скарлет Прийст – русокосият образец за недостижима класа – стои в офиса на „Легендата“ – новият ми клуб, който вече е на ръба на фалита. Не сваля поглед от мен, макар и разтреперана от страх за живота си. Напълно разбираемо, имайки предвид, че е отвлечена.

Побеснял съм и Бъмп отстъпва към вратата, готов

всеки миг да побегне. Поне е достатъчно умен да се досети, че е сгафил ужасно. Ако беше някой друг, досега да съм сложил главата му на дръвника.

Какво да правя, мамка му? *Трябва да се опитам да огранича щетите.* Ако това изобщо е възможно.

– Ще оправя нещата – повтаря тя с треперещ, но ясен глас. – Само не ме убивай, моля те.

Какви ги говори? Нямам представа защо отново предлага да оправи нещата... освен ако не е чула Бъмп.

– Колко от разговора ни си чула?

Скарлет отдръпва глава назад, сякаш гласът ми я отвращава. Не ѝ се сърдя. Очаквах дори да се разпищи и да ни заплаши с ченгетата, затвор, ФБР или парите на семейството си.

Зъбите ѝ оставят мънички следи по долната ѝ устна, щом спира да я дъвче. Виждам я да преглъща с усилие и не мога да не се запитам защо долавям всяко нейно движение.

Може би защото нощем ще си мисля за нея в пандиза, копнеейки за свободата си и живота, който си бях обещал, че ще имаме двамата. Какъв живот само! Живот, какъвто...

И тогава Скарлет Прийст проговаря и прогонва тези мисли от главата ми.

– Не съм чула друго. Само как „Проклеймърс“ ще извървят пет хиляди мили.

Чак когато го споменава, долавям слабата музика, звучаща от белите слушалки на мраморния под.

Мигом вземам решение, каквото неведнъж е спасявало кожата ми и живота на Бъмп. Тъй като затворът

ми е в кърпа вързан, бих могъл поне да се опитам да извлека някаква полза от ситуацията.

– Наистина ли си толкова добра, колкото разправят? – питам и обръщам към нея списанието, от което започна целият този кошмар.

Брадичката ѝ потръпва. Скарлет Прийст замръзва на място, като вижда лъскавата си снимка на корицата. Според мен на живо е още по-красива. Не че моето мнение има значение точно сега.

След секунда сивите ѝ очи отново срещат моите.

– Даже съм по-добра. – Гласът ѝ е пресипнал и сух, но ужасно уверен. Тя облизва розовите си устни и добавя: – Особено ако от това зависи дали ще остана жива.

Принцесата от кулата на мечтите притежава бърза мисъл. Ще се постарая да го запомня.

– Знаеш ли къде се намираш и кой съм аз?

Скарлет оглежда офиса ми, но щом вижда Бъмп от лявата си страна, пак се обръща към мен.

– Не. И за протокола, държа да отбележа, че веднага мога да забравя абсолютно всичко останало.

Инстинктът за самосъхранение надделява над страха ѝ. Още един полезен факт.

– Днес е щастливият ти ден, Скарлет. Ще ти дам шанс да спасиш живота си.

И моя – добавям наум.

ГЛАВА ТРЕТА

СКАРЛЕТ

Да спася живота си?

Предложението звучи ужасно примамливо от пълните устни на това опасно привлекателно лице. Но дали не е прекалено хубаво, за да е истина? И какъв е този акцент? Прилича ми на южняшки, но не мога да определя с точност.

Преглъщам буцата в гърлото си. *Акцентът му не е важен. Важното е да се измъкна жива оттук.*

Вирвам брадичка и го карам да сведе поглед, защото това май ще свърши работа. А и не е никак трудно да се вираш в такъв мъж. *Мили боже!* Никога досега не съм виждала по-сурова и мъжествена красота.

Спри да мислиш за глупости, и се съсредоточи върху бягството си – обажда се укорително вътрешният ми глас.

– Как да съм сигурна, че това не е някакъв номер?

Лицето му дори не трепва, като че ли е изсечено от камък. Само челюстта му се стяга едва забележимо.

– Не можеш да си сигурна, но нямаш друг избор, освен да ме изслушаш.

Думите са заредени с такава сила, че сякаш ме обгръщат. Искам да потъна в някое от кожените кресла и да обгърна тялото си с ръце, за да се защитя. Не, искам да се отдръпна и от него, и от целия този хаос, който злокобното му присъствие беше отприщило в душата ми, и да хукна направо към вратата. Там обаче стои мъжът, който някак успя да *ме отвлече*, докато тичах след фотосесия. Съмнявам се, че ще стигна далеч.

Затова се вкопчвам в единственото нещо, което никой не може да ми отнеме – престорената ми храброст.

– Говори тогава. Довечера имам много ангажименти и веднага ще забележат, че ме няма.

Мама щеше да се гордее с тънката заплаха в надменния ми тон. Тя ме научи, че самочувствието е най-силното оръжие, което може да носи една жена, дори и да не се чувства уверена.

Иска ми се да беше тук, за да ми го каже лично. Болката от загубата ѝ ме пронизва, докато гледам надолу към противника си.

Непознатият отново стисва зъби и аз започвам да се чудя дали не съм го разгневила. *Браво на теб, Скарлет!*

Пронизващите му сини очи се впиват в лицето ми, сякаш се опитват да проникнат под идеалния грим, който стилистът ми направи за фотосесията. Е, поне беше идеален преди случката с килима. Но в момента пет пари не давам как изглеждам. Външният вид няма да ми е от голяма полза, ако съм мъртва.

– Определено не е страхливка – казва похитите-

лят ми.

Неговият акцент е по-силен и без съмнение е някъде от Дълбокия юг.

Огромно куче с тигрови шарки лежи в краката му и – мили *боже* – *изглежда готово да ме изяде всеки момент*. За щастие обаче, то не помръдва от мястото си.

– Затваряй си устата, Бъмп – озъбва се насреща му другият мъж, който продължава да не ме изпуска от поглед.

Бъмп ли? Що за име е това? Но всички въпроси се изпаряват от съзнанието ми, когато синеокият дявол пред мен кимва към креслото.

– Седни и слушай внимателно.

Отварям уста да възразя да не ми говори като на куче, но решавам, че е по-разумно да си замълча. Още щом дупето ми се приземява на коженото кресло, той започва да ми обяснява какво точно трябва да направя, за да спася живота си.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

ЛЕДЖЪНД

Тя ме наблюдава от кожения стол, който Зоуи, една от служителките ми, избра да купим за клуба. След първите ми няколко предложения за обзавеждане реши да се намеси, за да не заприличаме на френски бардак. И вероятно имаше право. Изтънчеността не е сред присъщите ми черти.

Казват, че добрият вкус не се купува, и това е самата истина. Но пък се научава. Малко по малко. Тази жена пред мен обаче не е необходимо да учи каквото и да било, защото е родена с усет за хубавото.

Майка ѝ работеше като модел за най-прочутите модни къщи, чието име дори аз разпознах, когато прочетох статията. Навремето сигурно всеки тийнейджър си е представял нейното лице, докато лъска бастуна. По нищо не отстъпваше на модни икони като Синди Крауфорд и Кристи Бринкли. Цялата страна скърбеше за нея, когато почина преди около пет години.

Скарлет е значително по-ниска от майка си, но при-

ликата им е очевидна. Наследила е нейната руса коса, буреносни сиви очи и извивки, които винаги ще бъдат на мода.

Тя е от онзи тип жени, с които пътищата ни никога нямаше да се пресекат, преди да отворя „Легендата“. А ето че сега тя е моят шанс да спася клуба. Не успя ли да му вдъхна живот, ще загубя всичко, за което съм работил цял живот – до последната пара, – както и огромни суми, които даже не са мои, понеже самонадеяно вярвах, че е невъзможно да се проваля.

И все още го вярвам. Защото Скарлет ще оправя нещата.

Бих се помолил на господ, но досега не е бил особено благосклонен към мен, затова съм свикнал да върша тежката работа сам. Само че този път ще ми трябва помощ. Трябва ми Скарлет Прийст, а аз истински мразя да се нуждая от някого.

Така че, по дяволите, да се захващаме за работа!

Облягам се на бюрото, кръстосвам ръце и преглъщам гордостта си.

– Хората ти подражават. Ходят там, където ходиш и ти. Купуват това, което им кажеш.

Тя присвива очи.

– Е, и?

– Намираме се в „Легендата“.

Тя примигва объркано, сякаш за първи път чува това име. *Мамка му!* Ако наистина е така, значи планът ми да превърна заведението в най-популярния нощен клуб в Ню Йорк, се е провалил.

– „Легендата“ ли? Новият клуб, който тъкмо отво-

ри? И... вече е затворен?

Скарлет накланя глава настрани, когато казва внимателно последната част. Чувствам се така, сякаш някой ме е ударил с юмрук в корема и ми е изкарал въздуха.

Изглежда, планът ми не просто се е провалил, а е претърпял пълен погром.

– Не е затворен – процеждам през зъби.

Тя вирва брадичка и сбърчва чело, което издава колко е любопитна. Предполагам, че това е за предпочитане пред паниката, особено ако ми помогне да я убедя.

– Не беше ли станала някаква престрелка? Говореше се, че след нея клубът е затворил.

Бъмп отново решава да си отвори устата в най-неподходящия момент.

– Страхотно откриване се получи, няма що! Опитаха се да прецакат Гейб, но няма да затваряме. Затова си тук, мадам. Ти ще върнеш клиентелата на „Легендата“.

Броя до три и си поемам дълбоко дъх, но проклетото хлапе започва да ми лази по нервите.

– Бъмп, изчезвай от тук – избухвам накрая и момчето, което чувствам като свой по-малък брат, ме стрелва с кисел поглед, какъвто не бих простил на никой друг.

– Ама... – Понечва да възрази, но пак го отрязвам.

Мършавото хлапе, което познавам почти откакто се помня, се прокрадва към вратата, измъква се и я затваря безшумно зад гърба си. Знам, че ще подслушва разговора ни, долепил ухо до вратата като някое шестгодишно дете, но се надявам да си държи езика зад зъбите, докато не убедя Скарлет Прийст да приеме най-дръзкото предложение, което съм отправял някога.

Насочвам вниманието си обратно към жената, седнала на стола с отпуснати в скута ръце. Не мога да не се възхитя на спокойствието, което носи като броня около себе си.

Нямах дори бегла представа колко привлекателно е това.

Тя също се възползва от възможността да ме огледа щателно. Измерва ме от горе до долу с очи, сякаш съм някой от тигрите в зоопарка на Бронкс. Несъмнено се страхува, но го прикрива умело. Определено не е глупачка.

И докато аз си подбирам думите, с които да продължа, тя подхваща направо:

– Значи искаш да използваш влиянието, което имам над хората, за да върнеш клиентите в клуба си?

Изобщо не си поплюва.

Вирвам брадичка.

– Нали с това се занимаваш?

– При уговорена среща, а не чрез отвличане. – Скарлет стисва зъби, като че ли всеки миг ще избухне, и *проклет* да съм, но искам да я видя разгневена.

Престани, Гейб! Овладей се, мамка ти! Чака те добри животен затвор. Не го забравяй.

– Приеми, че сме си уговорили среща, Скарлет. Освен ако не те е страх, че няма да се справиш. Може би все пак не си толкова добра, колкото си мислиш.

Нещо ми подсказва, че Херцогинята на Манхатън не обича да се съмняват в способностите ѝ. Егото ѝ не би понесло удара.

Тя свива нацупено устни и аз несъзнателно си ги

представям около пениса си. Бързо прогонвам тази мисъл от главата си. Ха! Как ли пък не! Няма никакво значение! Една жена от Пето Авеню и един пришълец от Ню Джърси, израснал в парк за каравани в Мисисипи, не си подхождат особено. Освен това мога да си намеря жена по всяко време на денонощието. Това никога не е било проблем. Само че никоя от тях не притежава уменията на Скарлет Прийст.

Тя се поизправя в креслото.

– Вече ти казах, че съм още по-добра. Просто обикновено не се занимавам с подобни неща.

– Какви неща?

Напът съм да ѝ предложа всичко, което поиска, стига да се съгласи поне да опита. Отчаян съм, а ненавиждам това чувство.

– *Да ме отвличат, за да спася нечий бизнес в замяна на живота си* – с такива неща. Така че, прости ми лека-та неувереност, но това е нещо ново за мен.

Звукът от плъзгането на кожата ѝ по тапицерията, когато кръстосва крака, пронизва наелектризирания въздух помежду ни.

Стига си зяпал краката ѝ, човече! Оная ѝ работа може и златна да е, но мацката не е в твоята категория.

Размърдвам се, прехвърляйки по-голямата част от тежестта си върху масивното дървено бюро. Трябва да подбирям внимателно думите си. Нуждая се от шибаната ѝ помощ и ще се постарая да я получа.

– Не отвличането трябва да те плаши, а алтернативата. За теб това е фасулска работа. Направи каквото искаш, и никога повече няма да ме видиш. Дори в кошма-

рите си.

Скарлет отново захапва долната си устна и на мен ми се прииска да я засмуча и издърпам изпод зъбите ѝ.

По дяволите, тази жена ще ме подлуди! Би трябвало да забранят със закон жените като нея.

Всяко мускулче в тялото ми се напъня, когато се навежда напред.

– Какъв развой на събитията ще считаш за успех? Трябва да знам, преди да ти отговоря честно дали мога да се справя. – Тя разделя ръце и се хваща със съвършено лакираните си пръсти за дървените подлакътници на креслото. – Ако клубът ти е пред фалит и чака някой да го спаси, едва ли ще мога да ти помогна. Нямам намерение да си хабя усилията и накрая да ме очистиш, защото не съм изпълнила *невъзможното*.

На върха на езика ми е да ѝ кажа, че ние не убиваме жени и Бъмп за първи път отвлича някого. Че няма вина за неспособността си да разсъждава трезво. Но направи ли го, затворът ни е в кърпа вързан.

Ако някой е виновен за случилото се с Бъмп, то това съм аз. Ето защо не си отварям устата и оставям Скарлет Прийст да си мисли най-лошото. Трябва да предпазя момчето, въпреки че ми иде да го убия, защото ни забърка в тази каша.

Само дето кашата всъщност е мое дело и на мен се пада задачата да я оправя.

– Надявам се да успея да изплатя дълговете си, за да не ми отнемат всичко, което притежавам. От теб се иска да идваш веднъж седмично с приятелите си, в събота вечер например, да си правите селфита и да ги качва-

те в социалните мрежи. Така хората ще се върнат тук и ще изкарам парите, които ми трябва.

– Веднъж седмично ли? – извисява глас Скарлет и очите ѝ се разширяват. – Последователите ми веднага ще се досетят, че нещо не е наред. Никога не ходя на едно и също място всяка седмица. Най-много по три-четири пъти.

Тя кръстосва порцелановите си крака на другата страна и това движение ми коства неимоверно усилие да възпра кръвта, устремила се право към члена ми.

Наистина ли се пазари с мен?

Бъмп беше прав. Тя не е от страхливите. Но всъщност едно от нещата, които научих по трудния начин, е това, че човек трябва да си знае цената. Скарлет Прийст очевидно знае какво може да предложи, и не се бои да поиска своето.

Решавам да отстъпя.

– Две поредни съботи и после през една. Ще идваш, докато не ти кажа, че сме приключили. – Протягам ръка към нея. – Приемаш ли?

Тя си поема дълбоко дъх и го задържа за няколко секунди. Навремето прилагах същите дзен глупости за успокоение на нервите. Което ме навежда на мисълта, че ще получа онова, което искам.

Мамка му – слава богу.

Може би Бъмп заслужава извинение.

Може би.

ЗА АВТОРКАТА

Мегън Марч редовно си слага камуфлажен грим и обикаля с кални ботуши из гората, без това да пречи на безупречния ѝ маникюр. Тя е импулсивна, духовита и никога не се извинява за факта, че обожават да четат и пишат мръснишки книги.

В миналото се е занимавала с търговия на авточастички, продажба на бельо, изработка на бижута и корпоративно право. Но писането на истории за алфа-мъжкарите и силните, сексапилни жени, които им вземат ума, е най-въълнуващата ѝ професия досега.

Можете да я намерите на адрес:
meghanmarchbooks@gmail.com.